

Юси Аглер-Улсен

БЕЛІЯНАТА ЖЕНА

Юси Адлер-Улсен

Белязаната жена

Превод от датски: *Ева Кънева*

ИК „ЕМАС“

Посвеждавам тази книга на прекрасното ни
„семейство“ в Барселона: Улаф Слот-Петерсен,
Анете Мерил, Арне Мерил Бертелсен
и Микаел Киркегор.

Jussi Adler-Olsen

SELFIES

© 2016 Jussi Adler-Olsen & JP/Politikens Hus A/S København

Юси Адлер-Олсен

БЕЛЯЗАНАТА ЖЕНА

Превод: *Ева Кънева*

Оформление на корицата: *Борис Драголов*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Благодаря на моята съпруга и сродна душа Хене за изключителната ѝ подкрепа и любов и не на последно място за великолепните ѝ коментари.

Благодарен съм на Линда Люке Люнгор за компетентната ѝ на мяс, която ме вдъхнови при избора на тема за този роман.

Признателен съм на Хенинг Кюре за старателната и светкавична предварителна редакция на текста; на Елсебет Веренс, Еди Киран, Хене Петерсен, Мика Шмалицийг и Карло Андерсен за интелигентната предварителна коректура.

Особено много искам да благодаря на моя великолепен редактор в издателство „Политикен“ Ане К. Андерсен. Не знам какво бих правил без нейния жар, без нейната лоялност, набито око и абсолютна безкомпромисност.

Дълбоко признателен съм на Лене Юл и Шарлоте Вайс от издателство „Политикен“ за безграничното им доверие и търпение, както и на Хене Вакер за работата по промотирането на книгата.

И още: на Гите и Петер К. Ранес и на Центъра за писатели и преводачи в Хал за оказаното гостоприемство.

Благодаря на полицейски комисар Лейф Кристенсен за поправките от професионално естество.

Също на Шел С. Скербек, задето облекчава всекидневие то ни и го прави по-красиво.

Признателност изказвам и на Нюа Гюлбер за дългогодишното ни сътрудничество, както и на Руди Расмусен, който веднага ме „осинови“ и ме взе под крилото си.

Благодаря и на Лаура Русо и нейните великолепни ко-

леги в Билбао, Мадрид и Барселона за помощта при възникнали проблеми.

На Йохан Даниел Шмит, или просто Дан, и на Даниел Стрюер за компютърната обработка.

Благодаря на Бени Тьоерсен и Лина Пилора, заедно ми предоставиха възможност да пиша в Ръорви.

Благодаря на Уле Андерсен, Абелоне Лин Андерсен и Пеле Дреслер за страхотната обиколка из помещенията на завода за валцувана стомана и за обясненията как протича производството. Благодаря на Тина Райт, Зайнап Холм и Ерик Педерсен за подробната информация по темата.

Благодаря на Ева Маркусен за огледа на апартамента в жилищен комплекс „Сандалов парк“, както и на Малене Торуп и Сесилие Петерсен от Агенцията за чужденците.

ПРОЛОГ

Събота, 18 ноември 1995

Тя изгуби ПРЕДСТАВА от колко време кисне тук. Тъпчеше с крака лепкавите повехнали листа. Голите ѝ ръчички изстинаха, а виковете от къщата станаха толкова пронизителни, ожесточени и гневни, че сърцето я заболя. Малко остана да се разплаче, но се овладя.

„Недей, защото ще се сбръчкаш, а бръчките много загрозяват, Дорит“ – прозвуча в ума ѝ дежурното предупреждение на майка ѝ. Станеше ли дума за външен вид, майка ѝ не пестеше съвети и препоръки.

Дорит огледа широките тъмни бразди, прокарани от краката ѝ в шумата по моравата, и за пореден път преброи прозорците и вратите на къщата. Знаеше колко са. Просто се чудеше как да убие времето. Две двукрили врати, четиринайсет големи прозореца и четири продълговати прозореца в сутерена. Освен това дървени разделители ги „сечаха“ на малки „касетки“. Преброи и тях: сто четирийсет и две.

„Еха, до колко съм се научила да броя!“ – възгордя се тя. Никой от съучениците ѝ не можеше да се похвали с такива умения.

После чу как пантите на едната врата в сутерена в страничното крило изскърцаха, а това рядко беше добър знак.

– Повече няма да вляза вътре – прошепна си малката, когато видя прислужницата да се качва по стълбището.

Тръгна право към нея.

Отзад имаше храсти и беше тъмно. Дорит често се криеше там и се усамотяваше, понякога с часове. Този път обаче прислужницата се оказа много бърза, сграбчи китката ѝ и я стисна здраво.

– Защо си газила из калта с хубавите си обувки, Дорит! Да знаеш колко ще побеснее госпожа Киршмайер, като види как си ги наклепала!

Малката застана пред канапето по чорапи. Чувстваше се неловко, защото двете жени се взираха в нея, все едно недоумяваха какво търси тя в дневната.

Начумерената физиономия на баба ѝ издаваше силен гняв, а лицето на майка ѝ беше подуто, погрозняло от плач и набраздено от бръчки, с чиято бъдеща поява непрекъснато плашеше невръстната си дъщеря.

– Сега не е удобно, миличка. Говорим – отпрати я майка ѝ.

– Къде отиде татко? – попита момиченцето с недоумение.

Двете жени се спогледаха. Майката на Дорит – съвсем не за пръв път – приличаше на наплашено животинче, свряло се в ъгъл.

– Върви в дневната, Дорит – нареди властно баба ѝ. – Там има няколко броя на „Семеен журнал“. Разгледай ги.

– Къде е татко? – повтори малката.

– По-късно ще говорим. Тръгна си – отвърна баба ѝ.

Дорит отстъпи предпазливо назад. „РАЗКАРАЙ СЕ“ – недвусмислено я подканяха енергичните ръкомахания на баба ѝ.

Ох, защо не си остана навън, в градината! Изобщо не ѝ трябваше да влиза.

В дневната чиниите още не бяха раздигнати от масивната маса. Вътре се мъдреха недоизядени парчета от панирани кюфтета и засъхнали остатъци от карфиолено суфле. Върху две вилици и два ножа искряха капки вино, очевидно пръснали от две съборени кристални чаши. Цареше безпорядък, нетипичен за този изискан дом. Дорит изобщо не обичаше тази стая.

Обърна се към антрето с тъмни високи врати с протрити дръжки. Познаваше почти всички помещения в тази

огромна къща. Горе, на първия етаж, въздухът беше напоен с пудрите и парфюмите на баба ѝ. Натрапчивата смрад се просмукваше в дрехите и продължаваше да се усеща дори и след като се приборяха вкъщи. Бабините ѝ покои никак не ѝ допадаха.

Затова пък се чувстваше отлично в задните помещения на партера. От спуснатите завеси и тежките мебели се носеше сладко-кисело ухание на тютюн. Имаше дебели, меки фотьойли, където удобно да се сгушиш; дивани с дамаска от кафяво рипсено кадифе и облегалки, украсени с дърворезба. Тази част от къщата се смяташе за неприкосновена територия на дядо ѝ.

Преди един час – тогава баща ѝ и баба ѝ още не се бяха сдърпали – петимата си седяха кротко и спокойно около масата и Дорит се чувстваше щастлива и защитена, сякаш завита с меко одеяло.

После обаче баща ѝ изпусна нещо не намясто, баба ѝ мигом вдигна вежди, а дядо ѝ скочи като ужилен от мястото си.

– Сами се оправяйте – отсече той, повдигна полиестерните си панталони и се оттегли.

Сега Дорит предпазливо бутна вратата към кабинета му. Покрай едната стена имаше два кафяви скрина с мостри на обувки в отворени кутии, а до срещуположната се намираше писалището на дядо ѝ, украсено с дърворезба и отрупано с листове, нашарени със сини и червени черти.

В кабинета миризмата на тютюн се засилваше – въпреки че Дорит не виждаше дядо си вътре. Димът май идваше от единия ъгъл на стаята. През тясната пролука между два библиотечни шкафа се вмъкваше лъч светлина, който прорязваше напречно стола зад писалището.

Дорит се приближи, за да провери откъде идва светлината. Струваше ѝ се вълнуващо, защото явно зад двете библиотеки се спотайваше непозната територия.

– Е, тръгнаха ли си най-последно? – изсумтя дядо ѝ някъде отзад.

Дорит се промуши през пролуката и се озова в стая, където никога не беше влизала. Там, до дълга маса, на въртящ се стол с облегалки за ръцете, седеше дядо ѝ. Със съсредоточен вид се бе навел над нещо, което Дорит не виждаше.

– Ти ли си, Римор? – попита той с особеното си произношение.

Баба ѝ често отбелязваше с раздражение, че така и не е успял да се отърси от родния си немски език, но на Дорит акцентът му ѝ допаднаше.

Обстановката тук се отличаваше коренно от обстановката в другите стаи на къщата. Стените не бяха голи, а покрити с малки и големи снимки. При по-внимателно вглеждане човек установяваше, че на всички е заснет един и същи мъж в униформа.

Въпреки гъстия тютюнев дим стаята изглеждаше по-светла от кабинета. Навил ръкавите на ризата си, дядо ѝ изглеждаше в добро разположение на духа. Дорит се загледа в дългите дебели вени, които се гърчиха под кожата му от китките до лактите. От движенията му лъхаше спокойствие и лека небрежност. Той разглеждаше внимателно снимки – ту от лицевата, ту от опаката страна, приковал в тях изпитателен взор. Дорит се усмихна. Дядо ѝ излъчваше пълна хармония. Ала когато след секунда той рязко завъртя стола към нея, тя установи, че обикновено дружелюбната му усмивка сега е застинала в изкривена гримаса, сякаш е лапнал нещо горчиво.

– Дорит?! – възкликна той, надигна се и разпери ръце в опит да прикрие с какво се занимава.

– Извинявай, дядо. Просто се чудех къде да ида. – Тя се обърна към снимките на стената. – Този човек прилича на теб.

Той я изгледа продължително, все едно обмисляше

какво да ѝ отговори. После неочаквано хвана ръката ѝ, придърпа я и я настани върху коленете си.

– Всъщност не бива да идваш тук, защото това е тайната стая на дядо. Но щом вече си влязла, значи така е трябвало да стане. Права си, Дорит. – Той посочи към стената. – Мъжът на тези снимки съм аз. Те са от моята младост. Тогава, по време на войната, служех на Германия.

Дорит кимна. Дядо ѝ изглеждаше прекрасно в униформа. Черна фуражка, черна куртка, черен брич. Всичко беше черно. Коланът, ботушите, кобурът на колана, ръкавиците. Насред цялата чернотия се белееха единствено зловещо озъбен череп с кръстосани кости върху фуражката и тебеширените зъби на дядо ѝ – тогава съвсем млад.

– Значи си бил войник, така ли, дядо?

– *Jawohl*.¹ На онзи рафт лежи пистолетът ми. „Парабелум“ 08, известен и като „Люгер“. Най-верният ми приятел в продължение на дълги години.

С ококорени от любопитство очи Дорит погледна в указаната посока. Пистолетът беше сивочерен, а до него имаше кафяв кобур, тесен нож в ножница и още някакъв предмет. Дорит нямаше представа за какво служи. Приличаше на бейзболна бухалка с надяната черна консервна кутия в единия край.

– Този пистолет може ли да стреля? – попита тя.

– Не само може, ами и е стрелял, и то неведнъж, Дорит.

– Значи, ти си бил истински войник, дядо?

– О, да – усмихна се той. – Дядо ти беше много смел и добросъвестен войник и е вършил не едно и две геройства по време на Втората световна война. Можеш да се гордееш с мен.

– По време на световната война?

Той кимна. В представите на Дорит войната беше нещо лошо и определено не предизвикаше усмивки.

¹ *Jawohl* (нем.) – Тъй вярно. – Бел. прев.

Тя се понадигна и надзърна крадешком, за да види върху какво толкова се бе вгълъбил дядо ѝ преди малко.

– Не, тези снимки не бива да ги гледаш, Доритхен. – Той леко завъртя главата ѝ в друга посока. – Не са подходящи за деца. Някой ден, като пораснеш, ще ги видиш.

Тя кимна, но въпреки това се протегна няколко сантиметра напред и този път той не успя да ѝ попречи.

На първата от поредицата черно-бели снимки върху писалището се виждаше как войници влачат грубо мъж към дядо ѝ, а на следващите – как дядо ѝ държи пистолет, опрян в тила на мъжа, и как после той лежи проснат на земята.

– Било е игра, нали, дядо? – попита предпазливо Дорит.

Той леко завъртя лицето ѝ към своето и се вгледа в очите ѝ.

– Войната не е игра, Дорит. Убиваш враговете си, защото иначе те ще те убият. Разбираш, нали? Ако навремето дядо ти не се беше бранил със зъби и нокти, днес двамата с теб изобщо нямаше да съществуваме на този свят.

Дорит бавно поклати глава и се приближи към писалището.

– А тези хора какви са? Искали са да те убият ли?

Погледът ѝ се плъзна по снимки в различен формат. Изпълниха я с недоумение и ужас. На тях се виждаха прострени на земята мъртъвци. Клетници, увиснали на примки. Повален мъж с надвиснал над него боздуган. И на всички тези снимки в кадър попадаше и дядото на Дорит. Обикновено позираше гордо до тялото на убитите.

– Да, тези хора бяха противни и зли. Но не се безпокой, *Schatz*¹, войната си отиде и повече няма да се връща. Аз ти обещавам. Всичко приключи още навремето. *Alles ist vorbei*.²

Той се обърна към снимките на писалището и се усмихна със задоволство. Сигурно защото вече няма от как-

¹ Schatz (нем.) – миличка. – Бел. прев.

² Alles ist vorbei (нем.) – Всичко свърши. – Бел. прев.

во да се страхува и не се налага да се брани от враговете си, предположи Дорит.

– Супер, дядо – каза тя.

Чуха стъпки от съседната стая и скочиха от стола. Бабата на Дорит се появи между библиотечните шкафове и ги измери строго.

– Какво става тук? – попита троснато тя и посегна да улови ръката на Дорит. – Малката няма работа в тази стая. Нали се разбрахме, Фрицл? – нахвърли се тя върху съпруга си.

– *Alles in Ordnung, Liebling*.¹ Дорит влезе преди минутка и вече си тръгваше. Нали така, миличка? – попита меко той, но очите му я рязнаха студено.

„Мълчи си или ще загазиш“ – предупреждаваха те. Дорит кимна в потвърждение на думите му и послушно тръгна с баба си, която я дърпаше към кабинета. Преди да излязат от тайната стая, Дорит успя да огледа за кратко стената. От едната страна висеше голямо червено знаме с бял кръг. В кръга беше начертан черен кръст с начупени рамене. От другата страна на вратата имаше цветна снимка на дядо ѝ, вирнал брадичка и изпънал дясната си ръка под наклон към небето.

„Никога няма да забравя това“ – помисли си тя за пръв път през живота си.

– НЕ ОБРЪЩАЙ ВНИМАНИЕ какво ти наговори баба и се постарай да забравиш какво си видяла в стаята на дядо, Дорит. Обещава ли? То няма никакво значение – настоя майка ѝ.

Нервно напъха ръцете ѝ в ръкавите на палтото и приклегна пред нея.

– А сега ще се приберем и ще забравим за всичко това, нали, сладуранке?

¹ *Alles in Ordnung, Liebling* (нем.) – Всичко е наред, скъпа. – Бел. прев.

– Но, мамо, защо викахте така в трапезарията? Затова ли татко си тръгна? Сега въкъщи ли си е?

Майка ѝ поклати глава и се намръщи.

– Напоследък двамата с баща ти не се разбираме и той ще живее на друго място.

– А кога ще се прибере?

– Не знам дали изобщо някога ще се прибере, Дорит. Но ти не се разстройвай. Баща ти не ни е нужен, защото дядо и баба ще се грижат за нас, нали?

Майка ѝ се усмихна и я погали по бузките. От устата ѝ лъхаше остра миризма. Така миришеше прозрачната течност, от която дядото на Дорит често си наливаше в малки чашки.

– Чуй ме, Дорит. Толкова си хубава. Много си по-красива и много по-умна от всички твои връстници по света. И без баща ти ще се справим, нали?

Дорит се опита да кимне, но усещаше главата си закована неподвижно към шията.

– А сега предлагам да се приберем у дома и да пуснем телевизора. Да погледаме какви разкошни рокли ще носят гостенките на сватбата на принца с красивата китайка. Какво ще кажеш, Дорит?

– И Александра ще стане принцеса, така ли?

– Да. Веднага щом се оженят. Дотогава обаче е само съвсем обикновено момиче. Един ден и ти може да се омъжиш за истински принц, скъпа. Като пораснеш, ще забогатееш и ще се прочуеш, защото ти си още по-красива и по-прекрасна от Александра. Каквото поискаш – ще го получиш. Виж се само колко великолепни руси коси имаш! Ами чертите ти! Александра изобщо не може да се мери с теб!

Дорит се усмихна.

– А ти винаги ще бъдеш до мен, нали, мамо?

Обичаше да вижда майка си толкова дълбоко разнежена.

– Разбира се, мила. За теб съм готова на всичко.

Вторник, 26 април 2016

КАКТО ОБИКНОВЕНО изминалата нощ бе оставила ясен отпечатък върху лицето ѝ. Кожата беше изсъхнала и посърнала, а снощните тъмни кратери под очите ѝ се бяха вдълбали още по-навътре тази сутрин.

Денис се намуси недоволно на отражението си в огледалото. Вече цял час се опитваше да замаскира поражението, ала гримът се оказваше безсилен.

– И изглеждаш, и миришеш като пълна шафрантия – изимитира тя гласа на баба си и подсили очната си линия.

Шумът от другите стаи в апартамента показваше, че съквартирантите ѝ най-сетне се събуждат – преди свечеряване. Дрънчаха бутилки, хора излизаха и влизаха в стаята, за да се муфтят за цигари, сновяха до единствената тоалетна с душ на етаж, която ни най-малко не отговаряше на описанието „в отлично състояние“, както твърдеше обявата.

И така, миниобществото от отрепки, обитаващо апартамент на забутана уличка в скъпарския квартал „Фредерикстаден“, очакваше поредната си безсмислена вечер.

Денис коригира грима си, пристъпи към огледалото и огледа отблизо резултата.

– Огледалце, огледалце на стената, коя е най-красива на земята? – засмя се тя с надменна усмивка и погали отражението с върховете на пръстите си.

Нацупи кокетно устни, плъзна пръсти по хълбока си, после по гърдите, шията и косата. Отскубна две-три вла-

кънца от ангорския си пуловер, с потупващи движения нанесе още малко фон дьо тен, за да покрие недостатъчно напудрени места по лицето си, и доволно се отдръпна назад. Оскубаните ѝ, изписани с молив вежди, подчертаните с очна линия очи и подсилените с туш мигли бяха преобразили нейния – както се изразяваше тя – *appearance*¹. Гримът придаваше на ирисите ѝ повече дълбочина и жар, а към цялостното ѝ излъчване добавяше така съществена щипка недостъпност.

Накратко, Денис беше готова да превземе света.

– Казвам се Денис – започна да репетира тя пред огледалото с напрегнати шийни мускули, за да постигне пътен тембър на гласа си. – Денис... – прошепна тя, разтвори устни и наведе брадичка към гърдите си.

В тази поза изглеждаше изключително съблазнителна. Някой би сметнал излъчването ѝ за покорно, но всъщност беше точно обратното. Ето с такова поведение и с такъв грим жените успяват да приковат мъжкото внимание.

– Убийствено секси – кимна доволно тя, докато завинташе капачето на бурканчето с хидратантен крем за лице и прибираше козметичния си арсенал в чекмеджето под огледалото.

След кратък оглед на маломерната си стая Денис установи, че я чака няколкочасова досадна домакинска работа: да прибере намятаните напосоки изпрани дрехи, да оправи леглото, да измие чашите и да изхвърли боклука.

„Как ли пък не“ – отсече тя, вдигна завивката и я изтръска. После изтупа възглавницата и реши, че щом богатите чичковци, дето идват при нея, са го закъсали дотам, да си плащат за секс, обстановката им е последна грижа.

Денис седна на ръба на леглото и прегледа дамската си чанта. Вътре имаше ли всичко необходимо?

¹ Appearance (англ.) – външен вид. – Бел. прев.

Кимна доволно. Беше готова за палави подвизи.

Трак-трак-трак, чу се от коридора. „По дяволите! Подранила си, майко“ – помисли си Денис. Външната врата се отвори.

Наближаваше осем. Защо се е домъкнала? Нали вечеря по-рано? На вратата на стаята ѝ се почука.

Денис се надигна ядосано.

– Миличка! – извика майка ѝ. – Ще ми отвориш ли?

Денис си пое дълбоко и беззвучно дъх. Ако не отговори, онази може и да си тръгне.

– Денис, знам, че си вътре. Отвори ми. Имам да ти казвам нещо важно.

Денис отпусна рамене.

– Какво? Храна ли ми носиш? – извика тя.

– Не. Слез при мен да вечеряме заедно поне днес. Баба ти дойде!

Просто супер! Новината беше достатъчна подмишниците ѝ да плувнат в пот и пулсът ѝ да се ускори.

– Да върви на майната си! Ненавиждам я тая дърта вещица.

– О, Денис, не говори така. Моля те, пусни ме за минутка. Непременно трябва да говоря с теб.

– Не сега. Донеси ми порцията и я остави отвън, както обикновено.

С изключение на риданията на мъжа с трясещата се като желе кожа през две стаи от Денис, който, изконсумирал поредната си бира, бе започнал да оплаква окаения си живот, в коридора изведнъж се възцари пълна тишина. Денис не би се учудила, ако всичките ѝ съквартиранти са наострили уши и любопитно слухтят. Нека! Изобщо не ѝ пукаше. Беше твърдо решена да не обръща никакво внимание на майка си.

За да се абстрахира от молбите ѝ, се съсредоточи върху хлипането на нещастния си съсед. Всички разведени мъже, обитаващи подобни квартири, ѝ се струваха пълни

нищожества и нещастници. Как изобщо смееха да се надяват на по-светло бъдеще при техния външен вид? Отгоре на това смърдяха на мръсни дрехи и давеха в алкохол мъката от жалката си самота. Как тези гнусни типове изобщо намираха сили да живеят мизерния си живот?

Денис изсумтя презрително. Неведнъж бяха чукали на вратата ѝ и се бяха опитвали да я примамят със сладки приказки и евтино вино от „Алди“, докато очите им издаваха надежда за нещо повече.

Сякаш мадама от нейната класа ще тръгне да се занимава с пропадници като тях!

– Донесла ни е пари, Денис – натърти майка ѝ пред вратата.

Сега вече успя да привлече вниманието ѝ.

– Наложително е да дойдеш долу с мен. Иначе този месец ще ни остави без пукната корона.

След кратка пауза продължи:

– А доколкото знам, с теб здравата сме я закъсали с парите. Или греша, Денис? – повиши тон майка ѝ.

– Я викни още по-силно, та да те чуят и в съседната сграда! – не ѝ остана длъжна дъщерята.

– Денис! – гласът на майката се разтрепери. – Без парите от баба ти пак ще трябва да просиш от социалните, защото този месец, предупреждавам те, не съм ти плащала наема – ако си останала с друго впечатление!

Денис вдиша дълбоко, отиде до огледалото и нанесе още един пласт червило върху устните си. Десет минути с противната бабишкера и си вдига чукалата. Нито секунда повече. Очакваха я само упреци и забележки. Дъртата злоба щеше да ѝ се нахвърли от вратата и да изисква, да изисква, да изисква... А Денис не можеше да понася да ѝ предявяват изисквания. Изсмукваха цялата ѝ енергия и сила.

Изпълваха я с усещане за безизходица.

АПАРТАМЕНТЪТ НА МАЙКА ѝ се намираше на приземния етаж. Вътре, разбира се, вонеше на киснати консерви. Много рядко се случваше да опече котлети – и то с изтекъл срок на годност – или да свари мляко с ориз, купено като полуфабрикат. С две думи, дори при специален повод човек не можеше да очаква телешки медальони. Това личеше и по отдавна изгубилото блясък сребърно покритие на свещниците, и по припукващите с неравен пламък долнокачествени стеаринови свещи в тях.

Тук, в тази тягостна атмосфера, лешоядът вече се бе разположил до масата с отпуснати надолу ъгълчета на устните и се готвеше за нападение. Натрапчивата миризма на евтин парфюм и пудра блъсна Денис като мощна вълна и едва не я отхвърли назад. Такава долнопробна стока не продаваше нито един уважаващ себе си козметичен магазин.

Баба ѝ разтвори напуканите си червени устни. Навярно искаше да я заблуди, че се усмихва, ала Денис не беше вечерашна. Опита се да преброи наум до десет, но стигна едва до три, когато дъртофелницата откри словесната канонада:

– О! Принцесата най-сетне благоволи да слезе и да каже добър ден.

Старицата хвърли бегъл поглед към разголения корем на Денис и осъдително присви очи.

– Добре си се нацапотила, виждам. Няма начин да останеш незабелязана. Впрочем, това би било равносилно на истинско бедствие, нали, Дорит?

– Ако обичаш, престани да ме наричаш така. Промених си името преди близо десет години.

– Добре, няма да те наричам Дорит, защото беше така добра да ме помолиш най-учтиво, а това си е направо събитие. Значи, смяташ, че новото име ти подхожда повече, така ли? Денис?! Защото звучи някак френско ли? И напомня за онези жени с дълбоки деколтета, които се раз-

хождат по булевардите. Ами да. Май наистина ти е лика-прилика. – Бабата плъзна поглед по тялото ѝ. – Е, наслука. Като те гледам, наточила си се за лов.

Денис забеляза как майка ѝ предпазливо докосна баба ѝ по ръката в безмълвен призив да укроти тона. Каузата ѝ беше предварително обречена. С присъщата си слабохарактерност майка ѝ никога не бе успявала да се пребори с властната старица.

– С какво се занимаваш след последната ни среща, ако смея да попитам? – продължи бабата. – Май се записа на някакъв курс, ако не се лъжа? Или започна стаж? – Тя присви очи. – Като маникюристка ли беше решила да се пробваш? Затруднявам се да следвам всичките ти вълнуващи начинания. Подсети ме, ако обичаш. Или навярно в момента си в почивка?

Денис мълчеше. Полагаше усилия да си държи езика зад зъбите.

Баба ѝ повдигна вежди.

– О, вярно. Ти си прекалено специална, за да работиш, нали?

Защо пита, щом и бездруго си отговаря сама? Защо изобщо е дошла? За да демонстрира явното си презрение към нея? На Денис ѝ идеше да я заплюе. Всъщност, какво я спираше наистина да го направи?

– Денис смята да се запише на професионален курс за лайф-коуч – храбро я прекъсна майката на Денис. – Това са специалисти, които обучават хората как да разгърнат потенциала си и да намерят баланса в живота си.

Лицето на бабата претърпя колосална метаморфоза. Устата ѝ зяпна, ноздрите се издуха и след секунда от недрага на циничната ѝ душа изригна смях – от зловещия сарказъм косите на Денис се изправиха.

– Ама наистина ли смята да го направи? Иде ми да прихна само като си представя Денис да обучава някого! Тя – дете нищо не е постигнала! Вярно, живеем в сбъркан свят,